Глава XXI.
СРЕД ВРАГОВЕ.

Хари и аз стояхме втренчени безизразно един в друг в полумрака на пещерата.

- Но това е невъзможно – възразих накрая на собствените си мисли. – Тя щеше да вика и ние щяхме да я чуем. Копието трябва да е било тук отпреди.

След това повиших глас и да виках името й много пъти с цяло гърло. Нямаше отговор.

- Хванали са я – каза Хари, – и всичко говори за това. Проклетите зверове са се промъкнали в тъмнината до нея – много е имала възможност да вика, когато са я стиснали с ръцете си. Знам това. Защо я оставихме?

- Къде намери копието? – попитах аз.

Хари посочи към стената, далеч от потока.

- На земята?

- Да.

- Има ли изход от пещерата от тази страна?

- Не знам.

- Е, това е единственият ни шанс. Хайде!

Намерихме един, че втори, че трети изход. По кой да тръгнем? Те си приличаха много един на друг, само че този в средата отиваше нагоре под лек наклон, докато другите бяха равни.

- Всички шансове са еднакви – отбелязах аз, и влязох в този отляво.

Щом тръгнахме, се затичахме. Коридорът беше прав и тесен, без препятствия и ние можехме да поддържаме равномерен бяг.

- Може да са тръгнали преди час – чух гласа на Хари до мен.

- Или преди пет минути – отвърнах аз. – Няма как да знаем. Но се боя да не сме по грешна следа.

Както бях казал, всички шансове бяха еднакви и ние не намалихме скоростта си. Коридорът водеше право напред, без нито един завой. Таванът беше нисък, като едва можехме да минем, без да се наведем, а стените бяха груби и назъбени.

Не след дълго разбрахме, че сме поели по грешния път – бяхме изминали, според мен, около две-три мили, когато право пред нас на пътя ни започна да се мержелее стена.

- Най-накрая, завой! – каза със задъхване Хари.

Но това не беше завой. Това беше краят на коридора. Бяхме поели по задънена улица.

Хари избълва един ред ругатни и аз не останах по-назад. Двайсет минути загубени и още двайсет за връщане!

Нямаше какво друго да правим. Нарамихме копията си и тръгнахме назад по стъпките си.

- Няма полза да тичаме сега – заявих аз. – Не можем да продължаваме вечно с това темпо, а и трябва да пазим силите си. Никога няма да можем да свършим с тях, но може да ги намерим.

Хари, който крачеше пред мен на две-три крачки, не отговори.

Накрая стигнахме до пещерата, от която бяхме тръгнали.

- И сега какво? – попита Хари с тон на крайна отпадналост.

Посочих изхода в средата. – Този! Трябваше да тръгнем по него още първия път. Със сала сме се спуснали на около сто фута (30 м) под нивото на мястото, откъдето тръгнахме – възможно е и двойно. И този коридор, който е с наклон нагоре, може би ще ни върне обратно.

- Поне шансът е като при другите – съгласи се Хари и ние влязохме в него.

Не бяхме вървели дълго, когато се изправихме пред затруднения. Лекият наклон стана стръмен. На пътя ни се мержелееха големи скали.

На места коридорът беше толкова тесен, че двама трудно биха могли да вървят през него един до друг, а стените му бях груби и неравни, с остри върхове, които щръкваха пред самите ни лица.

Все още вървяхме напред и нагоре, пълзейки, промушвайки се, заобикаляйки, провирайки се. На едно място, когато Хари беше на няколко ярда пред мен, той изведнъж изчезна от погледа ми, сякаш беше погълнат от планината.

Като изтичах напред, го видях бързо да се изправя на крака на дъното на една пропаст, на десет фута (3 м) под мен. За късмет беше се отървал без сериозни наранявания, и се изкачи на отсрещната страна, докато аз прескочих – разстояние от около шест фута (1,80 м).

- Те изобщо не биха могли да я пренесат оттук – заяви той, като търкаше ожуленото си коляно.

- Искаш ли да се върнем? – попитах аз.

Но той каза, че е безсмислено и аз се съгласих с него. Така че ние продължихме да напредваме с мъка и усилия. Острите ръбове на скалите режеха ходилата и дланите ни и аз имах отвратително натъртване на лявото си рамо в допълнение на многото по-малки. Раненото коляно на Хари го караше да куца и това забави напредването ни.

От време на време коридорът се разширяваше дотолкова, че стените му едва се виждаха, за да се стесни отново след това едва ли не до широчината на процеп между гигантски скални блокове. Промяната в наклона не беше по-малка, като в даден момент биваше много близо до хоризонтален, а в друг – планински наклон под ъгъл, чието

изкачване беше едва ли не невъзможно. Ние изпълзявахме някак си – като мухи по стена.

Когато стигнахме до един поток, който пресичаше пътя ни в подножието на една извисяваща се скала, Хари нададе радостен вик и изтича напред. Дотогава не знаех колко лошо му е ранен кракът и когато стигнах до мястото, където го миеше в потока и видях колко черно и отекло беше, настоях да му даде почивка. Но той категорично отказа, и след като утолихме жаждата си и си поехме дъх, изправихме се с мъка на крака и продължихме.

След още един час пълзене, отмаляване и висене на нокти, пътят започна да става по-лесен. Стигнахме до равни, чисти отсечки, в които тук-там имаше по някой скален блок или теснина, а скалата стана по-малко жестока към разкървавените ни ходила. Облекчението дойде с доста голямо закъснение, защото по това време всяко движение беше болезнено и на нас не ни оставаше нищо друго, освен да се придвижвахме бавно напред.

Скоро се сблъскахме с друга трудност – когато стигнахме до едно място, където коридорът се разклоняваше в две посоки. Едното разклонение водеше право напред; другото се отклоняваше надясно. Те бяха съвсем еднакви, но онова вдясно ни изглеждаше по-обещаващо, и ние поехме по него.

Бяхме изминали кратко разстояние в него, когато се разшири до такава степен, че стените му от двете му страни се виждаха неясно. Все още се изкачваше нагоре, но по много слаб наклон, и ние не се затрудняхме много по пътя си. След още един час отново се стесни до обикновен коридор.

Движехме се напред с много бърз ход, когато на дясната стена, на разстояние около сто фута (30 м), се появи отвор. Тъй като не бяхме видели или чули нищо, което да

ни накара да бъдем предпазливи, ние продължихме, без да намаляваме скоростта на хода си, докато не стигнахме до него.

Казах високо на Хари: "Сигурно е напречен коридор", но след това рязко го дръпнах назад към отсрещната стена, тъй като бях разбрал истинското предназначение на този отвор.

Той водеше към малка стая с нисък таван и груби стени, тъмна като коридора, в който се намираше, защото нямаше осветление.

Смътно можехме да различим вътрешността й, но достатъчно добре, за да забележим фигурата на един инка, застанал точно от вътрешната страна на входа. Гърбът му беше към нас и той изглежда връзваше нещо за тавана с кожени ремъци.

Явно, че не бяхме забелязани, и аз тръгнах натам, сграбчил Хари за ръката. Тогава осъзнах, че по стената покрай пътя пред нас – т.е. тази отдясно – докъдето стигаше погледа ми, се очертаваше редица от подобни отвори.

Те бяха доста близо един до друг; от мястото, където стояхме, можех да видя трийсет-четирийсет от тях. Досетих се, че те също водят към стаи, подобни на тази пред нас, вероятно обитавани като нея; но трябваше да продължим, въпреки опасността, и аз отново дръпнах Хари за ръката.

Тогава, забелязал по лицето му, че нещо се е случило, обърнах погледа си пак към инката в стаята. Той се беше обърнал точно срещу нас. Тъй като застанахме неподвижно, той бързо тръгна напред; бяхме разкрити.

Нищо друго не ни оставаше да правим и ние не се поколебахме. Скочихме заедно напред, прекосявайки разстоянието между нас с един скок и повалихме инката на пода под нас.

Пръстите ми бяха около гърлото му, Хари седеше върху него. В миг го вързахме здраво и запушихме устата му, като използвахме няколко кожени ремъка, които видяхме да висят от тавана.

- За Бога! – възкликна Хари шепнешком. – Виж го! Той бил жена!

Беше съвсем очевидно – до отвращение. Очите й, матови и хлътнали, се виждаха като две големи черни дупки, направени в черепа й. Косата й, която покриваше челото и раменете й, беше гъста и груба и по-черна от нощта. Тялото й беше лишено от всякакъв опит за покриване.

Общо взето, не много приятна гледка; и ние я натикахме в един ъгъл и пристъпихме към оглеждане на стаята, като внимавахме колкото се може повече да не бъдем видени от коридора.

Стаята не беше разкошно обзаведена. Имаше два каменни стола и легло от същия материал, покрито с дебели кожи. В единия ъгъл имаше купчина медни съдове, в другия – два-три от камък, грубо изсечени. Няколко одрани кожи бяха натрупани на купчина близо до средата на стаята. От тавана висяха други кожи и няколко парчета сушена риба.

Отрязахме известно количество от рибата с върховете на копията си и се оттеглихме с него в един ъгъл.

- Не трябва ли да поканим домакинята да се присъедини към нас? –ухили се Хари.

- Това има добър вкус след другото – забелязах аз.

Както бяхме изгладнели, ние опустошихме провизиите на дамата. След това намерихме вода в един съд в ъгъла и пихме – не без опасения. Но ние бяхме доста жадни, за да бъдем придирчиви.

Тогава Хари стана нетърпелив да тръгваме и аз, въпреки че не харесвах появяването на тази дълга редица от отво-

рени врати, не се възпротивих. Като взехме копията си, излязохме в коридора и завихме надясно.

Бяхме попаднали на място, където разкриването изглеждаше сигурно. По дясната стена имаше непрекъсната редица от отворени врати и във всяка от стаите, чиято вътрешност можеше ясно да се види, имаше една или повече жени-инки; а понякога деца се въргаляха по каменния под.

В една от тях стоеше мъж; мога да се закълна, че той се беше вторачил в нас, и аз се приготвих за скок; но той не направи каквото и да било движение и ние бързо минахме край него.

Веднъж една малка черна топка от плът – това беше момче, може би шестгодишно – се търкулна пред самите ни крака. Ние го прекрачихме и продължихме бързо.

Бяхме минали край около сто отворени врати, и бяхме започнали да храним надежда, че можем, въпреки всичко, да минем, без да бъдем разкрити, когато Хари изведнъж спря рязко, като ме дръпна за ръката. В същия миг забелязах далеч напред в коридора тълпа черни фигури, която се движеше към нас.

Дори и на това разстояние, нещо в техния вид и походка ни показа, че не бяха жени. Броят им беше толкова голям, че като вървяха напред, изпълваха коридора от стена до стена.

Имаше само един начин да избегнем сигурното разкриване; и колкото и неприятен да беше, не се поколебахме да го използваме. С един бърз поглед видях, че се намираме точно срещу една отворена врата; прошепнах на Хари една дума и скочих през коридора в стаята. Той ме последва.

Вътре бяха една жена и две деца. Когато влязохме, те ни погледнаха, стреснаха се и застанаха, вторачени в нас с ужас. За миг ги хванахме, без да могат да направят нещо, а

в следващия миг ги надвихме, вързахме и запушихме устата им, и ги занесохме в един ъгъл.

Децата бяха малки грозни дяволчета, а жената много малко по-горе от един звяр; все пак ние се отнесохме с тях колкото се може по-деликатно. След това се свихме до стената, където не можеха да ни видят от коридора, и зачакахме.

Скоро шумът от много стъпки достигна до ушите ни. Едни отминаваха, други идваха, а след тях други и други. Много минути звукът продължаваше постоянно, непрекъснат, докато ние седяхме, притиснати до стената, без да смеем да си поемем дъх.

Непосредствено пред мен лежаха фигурите на жената и децата; можех да видя матовите им очи, които не мигаха и ме гледаха с безкраен ужас. Шумът от стъпки все още се чуваше отвън, като от време на време за кратко настъпваше тишина.

Внезапно ми дойде нещо на ум и дадох знак на Хари; и когато той се отдръпна назад в своя ъгъл, аз скочих до него, като прекосих стаята на един скок. Казах две-три думи шепнешком и той кимна, за да покаже, че е разбрал. Свихме се заедно до стената.

Бях се досетил точно на време, защото едва мина и минута, когато внезапно на вратата се появи фигурата на един инка. Той направи една крачка навътре и тогава видях, че зад него идва и друг. Не бях предвиждал, че може да бъдат двама! В ръцете на всеки имаше по един голям меден съд, явно много тежък, защото усилията им бяха очевидни – наведоха се да оставят съдовете на земята вътре, точно пред самата врата.

Като се изправиха и видяха, че стаята пред тях е празна, на лицата им се изписа изненада. В същия миг жената в ъгъла се размърда; двамата мъже погледнаха към тях и

подскочиха от учудване; и, както бях предвидил, втурнаха се през стаята и се наведоха над проснатите фигури.

В следващия миг те също бяха проснати по очи на пода, а Хари и аз бяхме върху тях. Те не се предадоха без борба и онзи, който си бях избрал, се оказа доста труден за мен.

Силните мускули на гърдите и краката му се изопнаха под мен със сила, която ме накара да се усъмня за миг за резултата; но самите инки ни бяха научили как да надвиеш човек, когато го нападаш изотзад, и аз го сграбчих за гърлото с цялата си сила.

С отчаяно усилие той се изправи на колене и сграбчи китките ми със силните си черни ръце и разхлаби хватката ми. Беше се полуизправил и беше двойно по-силен от мен, затова смених тактиката си. Внезапно се дръпнах, като направих крачка назад; тогава, след като той се изви назад, за да ме хване, аз му нанесох удар с юмрук право между очите.

Ударът едва не счупи ръката ми, но той падна на пода. В следващия момент към мен се присъедини Хари, който беше надвил другия инка с малко затруднение, и за миг вързахме двамата и запушихме устата им, като ги наредихме до останалите от семейството в ъгъла.

Благодарение на стратегията ми да изчакаме с атаката си докато инките не влязат доста навътре в стаята и настрани от вратата, ние не бяхме видени от онези, които постоянно минаваха нагоре-надолу по коридора отвън; поне никой от тях не влезе. Изглежда с този удар си бяхме осигурили безопасността дотогава, докато останехме в стаята.

Но все още се налагаше да останем прилепени до стената, защото по коридора все още можеше да се чуе лек шум от стъпки.

Сега те идваха през неравномерни интервали и не бяха много на брой. Иначе, тишината не беше нарушавана.

- Какво означава всичко това? – прошепна Хари.

- Инките се връщат у дома при жените си – досетих се аз. – Наистина, след като видяхме жените, няма какво да се чудим, че прекарват повечето от времето далеч от тях. Връщат се само за отдих при семейството си.

Измина един час, без да се случи нищо. Дълго преди да изтече, звукът от стъпките беше напълно затихнал; но ние мислехме, че е по-добре да не рискуваме, и изчакахме, доколкото нетърпението ни позволяваше. След това, все още схванати от дългото неподвижно и безмълвно стоене, станахме и се приготвихме за тръгване.

Хари беше за конфискуван на няколко парчета сушена риба, които видяхме да висят от тавана, но аз възразих, че опасността за нас идва от друго, а не от глада, и ние тръгнахме само с копията си.

Коридорът беше безлюден. Един бърз поглед в двете посоки ни убеди в това; след това завихме надясно и потеглихме с бърз ход по дългия коридор, покрай дълга редица от стаи, съвсем подобни на тази, която току-що бяхме напуснали – десетки, стотици на брой.

Всяка от тях се обитаваше от един до десет инки, които лежаха върху каменните легла, каквито имаше във всяка стая, или се бяха опънали на кожи върху пода. Никой не се движеше. Цареше пълна тишина, като се изключат нашите собствени стъпки, които се опитвахме да бъдат колкото е възможно по-тихи.

- Ще свърши ли някога това? – прошепна Хари накрая, след като бяхме извървели повече от миля, без никакъв признак за пресичащ тунел или свършване.

- Напред, и тишина! – въздъхнах за отговор.

Краят – поне за тишината – дойде по-скоро, отколкото очаквахме. Едва бях изрекъл последните думи, когато зад себе си чухме бръмчащ шум. Хвърлихме поглед през рамо,

докато тичахме, и в същия миг едно копие на инка прелетя на по-малко от два инча (5 см) от главата ми и се удари в земята пред нас.

На по-малко от сто фута (30 м) зад себе си видяхме група от инки, тичащи по коридора към нас. Хари се извърна, като вдигна копието си, но аз го сграбчих за ръката, като му извиках: "Тичай; това е единственият ни шанс!" В следващия момент се впуснахме със скокове напред по коридора, рамо до рамо.

На никой, който се появеше да ни препречи пътя при този лудешки бяг, нямаше да провърви, но пътят остана чист. Коридорът водеше право напред, без никакъв завой. Ние тичахме, както никога преди; черните стени отминаваха светкавично край нас с неясни очертания, а отворените врати се бяха слели в една.

Като хвърлих бърз поглед през рамо, забелязах, че малката група инки вече не беше малка. Далеч назад коридорът беше изпълнен с тичащи черни фигури. Но аз ясно видях, че набираме преднина пред тях; разстоянието, което ни разделяше беше двойно по-голямо от онова в момента, когато започнахме да тичаме.

- Какво ще кажеш? – извиках със задъхване. – Ще издържиш ли?

- Ако не беше това коляно – отвърна Хари между две вдишвания и през стиснати зъби. – Но – с теб съм. – Той кучаше от болка и аз намалих малко ход, но той настоя с една ругатня да побързаме, и самият се втурна напред. Коляното може би му причиняваше най-силната болка; лицето му беше пребледняло като на мъртвец.

След това нададох радостен вик, тъй като видях завой в коридора пред нас. Стигнахме до него и завихме надясно. От двете страни имаше плътна стена; редицата врати беше свършила.

- Сега ще се отървем от тях – казах задъхано.

Хари кимна.

След като изминахме още малко разстояние, стигнахме до още едно разклонение на тунела и свихме вляво. Като хвърлих поглед през рамо, видях, че нашите преследвачи още не бяха стигнали до първия завой. Хари продължаваше да е начело, като едва успявах да го следвам.

Сега бяхме попаднали в същински лабиринт от коридори и разклонения и при всяка възможност завивахме в една или друга посока. Накрая сграбчих Хари за ръка и го спрях. Стояхме цели две минути, като се вслушвахме внимателно. Не се чуваше абсолютно какъвто и да било звук.

- Слава Богу! – въздъхна Хари, и щеше да падне на земята, ако не го бях подкрепил.

Тогава тръгнахме да търсим вода, като се движехме бавно и внимателно. Но не намерихме и скоро Хари заяви, че не може да продължи. Седнахме, облегнати на стената на тунела, все още дишайки тежко и почти напълно изтощени.

В тази тъмнина и тишина се минаха минути и часове. Разговаряхме само малко, и то само шепнешком. Накрая Хари се унесе в неспокоен сън, ако така можеше да се нарече това, а аз задрямвах на няколко пъти и се събуждах от удрянето на главата ми каменната стена.

Накрая, като видях, че Хари е буден, го накарах да стане. Коляното му едва го държеше, но той стисна зъби и ми каза да водя.

- Можем да почакаме... – започнах аз; но той яростно ме прекъсна:

- Не! Искам да я намерим, това е всичко – и да свършваме. Да опитаме само още веднъж!

Цял час търсихме потока. След като Хари си изми коляното и пи до насита, той се почувства в по-добра форма, и

ние тръгнахме напред още по-бързо, но все още съвсем напосоки.

Завивахме първо в една посока, после в друга в безконечния лабиринт, постоянно в тъмнина и тишина. Сякаш до никъде не стигахме; и аз за малко да се откажа обезсърчен от задачата, когато изведнъж звук прониза ушите ни, което първо ни накара да се втурнем презглава, а след това да спрем и да се спогледаме втренчено с разбиране и изненада, която бяхме очаквали с нетърпение.

- Камбаната! – извика Хари. – Свикват събрание в голямата пещера!

Същия този звук бяхме чували два пъти преди; звук като от голяма камбана с плътен тон, който се носеше из коридори и пещери със заглушителен рев. Явно беше наблизо – съвсем наблизо.

- Идва отляво – каза Хари; но аз не се съгласих с него и за себе си бях толкова сигурен, че тръгнахме надясно. Ехото от камбаната все още се носеше от стена на стена, докато ние вървяхме бързо напред. Не знам какво очаквахме да намерим, и Бог знае какво възнамерявахме да направим, след като го откриехме.

След като изминахме напред кратко разстояние, стигнахме до друг коридор, пресичащ този, по който вървяхме, под прав ъгъл, широк и прав, и като че ли познат. Като по инстинкт поехме по него, завивайки наляво, но тогава се прилепихме към стената, защото видяхме група инки да минава през отдалечения му край, на около двеста ярда разстояние от нас.

Стояхме там неподвижни и едва дишахме, докато група след група диваци минаваха в коридора пред нас. Броят им се увеличи в непрекъснат поток, който накрая започна да става все по-тънък и по-тънък, докато на опашката

подтичваха само няколко. Накрая и те изчезнаха и коридорът обезлюдя.

Изчакахме още малко, а тогава, след като не се появяваха повече, тръгнахме напред и скоро стигнахме до коридора, по който бяха минали. Продължихме в посоката, в която бяха поели, като завихме надясно.

Вървяхме направо, докато не видяхме нещо, което ни накара да се спогледаме и да ускорим крачка, като аз едва се въздържах да не възкликна. Коридорът, в който се намирахме сега водеше право напред на известно разстояние, а след това завиваше; а така образуваният ъгъл беше облян от ярка светлина!

Не се съмнявахме повече: вървяхме по пътя към голямата пещера. За момент се поколебах, питайки се с каква цел бързахме като по този начин можехме да попаднем право в ръцете на своите врагове; след това, подтикван от инстинктивно предчувствие – не знам какво – по-здраво стиснах копието си и последвах Хари, без да кажа нито дума, забравяйки за всякаква предпазливост.

Все пак избягвахме безразсъдната смелост, тъй като с приближаването на последния завой забавихме ход, като внимавахме и зад себе си. Но изглежда всички инки се бяха събрали в пещерата, защото коридорът оставаше безлюден.

Промъкнахме се дебнешком тихо до ъгъла, като избягвахме осветеното пространство, доколкото беше възможно, и, свити един до друг на скалата, погледнахме заедно към зрелището, което не беше по-малко поразително, въпреки че го бяхме виждали вече два пъти.

Това беше голямата пещера. Видяхме я от ъгъл, различен от преди; нишата, в която се намираше златният трон беше далеч наляво от нас, на разстояние почти половината от голямата обиколка на пещерата. На трона се беше настанил кралят, заобиколен от стражи и придворни.

Както преди, каменните седалки, които бяха разположени от всяка страна на амфитеатъра, бяха заети от инки, които седяха приведени неподвижно и тихо. Пламъците от масивните урни се издигаха на равномерни езици, като хвърляха ослепителен блясък на всички посоки.

Всичко това видях за миг, когато Хари впи пръстите си в ръката ми с такава сила, че едва не извиках от истинска болка. И тогава, като погледнах към него и проследих погледа му, видях Дезире.

Тя стоеше върху високата колона в средата на езерото.

Бялото й тяло, непокрито, се открояваше рязко върху черния фон на пещерата.